

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára		Felétős szerkesztő:		Laptulajdonos és kiadó:		Kéziratokat nem adunk vissza.	
Egész évre	8 K	OSZESZLY M. VICTOR.		BALKÁNYI ERNŐ.		Szerkesztés és kiadónival: B a l k á n y i E r n ő könyvkereskedésben Alsólendván.	
Fél évre	4 "	MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.					
Negyed évre	2 "						
Egyes szám ára 20 fillér.		A nyitlér sora egy korona.					

Hol a nyomorúság?

Alsólendva, március 3.

(o.) Évek óta egyebet sem kürtölünk lapjainkban; évek óta mással sem köszöntük a komát, a sógort, a szomszédot, mint hogy nehez megélni, nagy a drágaság s alig tellik fedezet a legszerényebb napi szükségletre is. És minél drágább lesz az élet, annál szegényebbékké leszünk mi, akiknek a fizetése nem fokozódik aránylagosan az árak emelkedésével. Következtesen, ha nehéz megélnünk, sok a panaszkodni valók is. És minél többet panaszkodunk, annál inkább betegsügnökké válik az az ismert igaz, hogy el kell vesztünk. éhen kell halnunk, mert stájerol a hentes, a pék, stájerol a mézárós, a kereskedő, szóval mindenki, aki csak stájerolhat. Ugy akarunk feltűnni, mintia a mi anyagi egzisztenciánk tönkretévese volna mindeme stájerolások célpontja. Pedig dehogyn! — A kereskedő stájerol, mert muszáj stájerolnia; a többiek szintén. Hogy miért kell stájerolnók? Nem nehéz megfejtieni, de azért elmondjuk.

Nincs az az ember, akinek az igénye a modern szellemmel ne fejlődött volna. Az egyén műveltségével, ha lassan is, de aránylagosan emelkedett az egyén igénye, mert amig korlátolt, sőtét fátyol fedte az emberek szeméit és évezredes műveltségével, tudatlanságával nem látott el a szomszédja vaskójánál tovább: addig nem

volt az egyének igénye, vagy legalább is ekkora nem. Amikor pedig a megindult művelődési szellem tisztítani kezdte az agyakat: már nagyobb bajjal lehetett bekötöni az emberek szemét.

Ma a műveltség tetőfokán állunk s mondhatjuk, a maximálisra szökött az egyén igénye. Nem akarja a nyomorúságos multat elismerni, de ehelyett javítani próbál mindenki a maga helyzetén. A munkás többé nem akar koldus-vityillókban hétszám száraz kenyéren tengődni, hanem munkája után élni akar. Tehát drágábban bocsájta rendelkezésünkre a munkarejét. S ha mi, vagy a gyáros magasabb bért fizet: stájerolni kénytelen.

Igy történik ez minden vonalon. És minél műveltebbek lesznek az emberek, annál drágább lesz az élet.

De ennek a fokozatos áremelkedésnek csak azok érzik a kárát, akiknek a fizetése — akármilyen okok miatt — egy- és ugyanazon stádiumban marad. Mint például a hivatalnokoké.

Azonban ma ugy állunk, hogy nemcsak azok panaszkodnak, akiknek erre tényleg okuk van, hanem sir, jajgat minden ember, ki akár közvetve, akár közvetlenül ismerős a nehéz megélhetési viszonyokkal.

Mondom, panaszkodik, sir, jajgat minden boldog és boldogtalan ember, leffégyen állandóan üres, vagy kevésbé üres a zsebje. Különösen a munkás-osztály, a

dolgozó milliök ajkairól hallhatjuk legtöbbször a komisz életentartás hangoztatását. Ugyanynira, hogy az első rövid tekintetre szinte a munkásosztály kizárólagos speciálitásának tarthatók a nélkülözéseket, ha ugyanakkor rá nem jönnök, hogy ezek között — száz ember közül — kétharmadrészeket tühétet a sorsa, egyvalofadrészek uras s csak egy csekélyke résznek tühétetlen és szomorú.

Példát mondok erre. Szombat és vasárnap a fizetések ideje. Nézzük meg ezeken a napokon a mulatóhelyek belsejét. Kik uralkák ott a helyzetet, ha nem a munkások? Kik teszik gazdaggá a korcsmárosokat, ha nem a munkások, az ö keservesen megszerzett krajcárjaikkal? Kik rendezik a szombat és vasárnap esti tömeges mulatósgatásokat, kora östölök késő tavaszig hétről-hétre, ha nem a munkások? És kik töltik meg ilyenkor a szorongásig, gondtalan kedvvel a tánc- és mulatóhelyiségeket, ha nem a munkások?! ... Már pedig, amig arra van pénzünk, hogy a korcsmárosokat gazdagítsuk, addig nem is olyan cudar rossz a helyzetünk, hogy közel volnánk az éhenhaláshoz. Amig arra van pénzünk, hogy szombat estétől hétfő reggelig egyfolytában harminchat órákat lumpolgunk vagy táncoljunk át a mulatóhelyek ivójában és a partetten, addig nem nyomorult a sorsunk, addig urak vagyunk és nem koldusok.

Akkor fog bekopogni hozzánk az igazi, tetet degeneráló nyomorúság, ha

Férfi, aki a lelkét kereste.

írta: OSZY.

Karácsony éjszaka volt és a nagyvárosi kávéház termel kongtak az ürességtől. Csak a fekete-smokingos pincérek és tanoncok dülöngáltak jobbra-balra ámosan, nyilván mert unatkoztak. Karácsony éjjelén, a béke és szeretet ünnepeén csak a hontalanok, az ismeretlenek és az agglégények vannak egyedül. A kávéházak törzsvendégei és a megszokott városi emberilyenkor többnyire a családja körében tölti az idejét, feltéve ha van családja. Sokan hol ide, hol oda hivatalosak, sőt ha szász test és lélek volna egy ember, mind a száznak akadna valami kötelezettsége. Bizalmas estélyekre, összejövetelekre, családi ünnepekre való megjelenés stb.

A pincérek ásisztokak, némelyik szundított is. A kávéház tündére, a bordószínű trónon székelő kaszinó szintén. Már a harmadik abszintet töltötte magának a szikszáju kupába, hogy le ne ragadjanak a szeméi.

A zivatáros féli idő olykor-olykor megrázta a nagy üvegáblákat, amire felrezzent az egész szemelnyet. Aztán lehunyák újra a szemüket. „Nem jön egy kutyá se!”

Az egyik sarok-asztaltól — a kávéház egy rejtett zugában — hangzott csak néha emberi hang az ünnepi levegőben. Vendégek voltak, kiknek egyrésze ismeretlen volt a nagy városban, a másik része pedig már réglen leszámolt a mulatózó, ünneplő világgal s nem maradt meg egyből nekie, mint vagy öt évtizedt terbe a vállain.

Nézzük meg közelebbről őket s csakhamar

megtudjuk, hogy az ünneprontó családatlanok közt ott van Radóza, az iró is. Lehetne egy öten. Szilviorumot isznak, közbe-közbe beszélgetnek is néha, különben megnyik a maga gondolatával van elfoglalva. Nöllen emberek mind. Elváhatatlan jóbarátok, kiknek — megvalom — kissé furcsa cíveik vannak a házasélettel.

Nem igen járnak társaságokba, mert mind az öten inkább visszavonult életet élnek semlogy valami galibát csinálnak a férjes asszonyok körül.

Ez az oka, hogy itt találjuk őket. Ugy tünnek fel a nagy ürességben, mint egy-egy jegenye Afrika valamelyi sivatagjában, ha történetesen Afrika sivatagjában teremne egyáltalán jegenye. No de ez mindegy. A fő az, hogy itt van Radóza is, az ismert iró, akinek az élete történetéről éppen írni akarok.

Hogyan is mondtam? Élettörténet? Nem, dehogyn! Az agglégénységének a története.

Tehát. Menjünk vissza a mlntba vagy harminc esztendővel és lépjük meg egyszerűen a fiatal Radózsát a vadászólóval fittatott bizalmas kis kertj lugasban, lílkével.

Aztán kezdhetjük a történetet.

Radóza fiatal, mondhatók nagyon fiatal kora ellenére is elismert és neves iró volt a vidéken. Azt beszéltek felőle az emberek, hogy soha senki a szerelmét olyan szép színekké nem tudta megfesteni. Ha a földje hegyére vette a természetet e varázos adományát: büszke lehet a mesztérégére maga az Amor s elszejtette magát sok szoknya-vadász, aki majmolta Amor tulajdonát.

Azt is mondták az emberek, hogy a fiatal

poéta még nem szeretett senkit. Igazuk volt. Radóza éveken át kereste, kutatta az emberek lelkében azt a vonást, amely az ö lelkelv rokon. Bejárta a kábitó tánctermeket, sétányokat, templomokat: leányt kerestett, akinek a szeméből olvashni tudjon, akit megértésen és aki őt is megértse. Felverte a vidéket, bújta a csalgalyg-dalt, amelyről remélte, hogy meghozza lelkének az igazi utat. Költők határudalának eszményképét kutatta fel, azan költőket, akik tökéletesen mondták a leány lelkét, de mindannyiszor csalódva tért vissza oda, ahonnan elindult...

Nót kerestet, a teremtés koronáját, aki nő a legszorosabb értelemben. Akire bízhat lehet az, aki először meglátta és akit ha egyszer meglát a férfi: hát tudjon is meghalni érte. Nót kerestet, aki a lelkéért szeressenek az emberek, akire felve, szent áitallat nézzen a szem; nót, aki a lelkéért szerezzen fértit.

Radózsáról ugy mondták, hogy nem tartozt a csunya férfiak közé. És ha még hozzávesszük, hogy gyírligésre és becsületésre méltó pozíciót szerzett: nem találhatjuk abszurdumnak, hogy versenyzett érte nagy vidék sok leánya, akiket ő mind-mind nem vett észre s akik mind-mind csüggedten mondták le a koszorú fölül...

Nót kerestet... Szent, mocskoltalan leánylelket, aki elő sugalmazója legyen szerelme vereseinek; aki nem borul le az első tekintete s lábait elé; aki nem hagyja magát soha teljesen megismerni és akit nem az ösztöne, nem a vére, de a lelke hoz eléje.

Sokáig kereste. És egyszer megtalálta. Vagy csak ő hitte, hogy megtalálta... Csak hitte... Ma már maga sem hiszi... Mi sem...

üresék maradnak a korcsmák, kávéházak, mulatóhelyek — és mégsem tellik a mindennapi száraz kenyérre.

Iparkiállítás.

Alsólendva, március 2.

Nagyon kevés hasonló nagyságu város van, amelyben annyi iparos volna, mint Alsólendván. Sajnos azonban, hogy a haladás útján nem tartanak a korral, azzal a korral, amely a villamosság gyorsaságával minden ténen sikereket, eredményeket tud felmutatni. Pedig ha valahol, úgy az ipar ténen kínálkozik legtöbb alkalom a szükséglet-megkívánta haladásához.

Mi képezheténe más ennek előbbrevitelét, mint a legtekélyesebb cikkek előállítására irányuló törekvés, melynek előmozdítására hathatos eszközök az időközönként rendezett kiállítások. Alsólendván a sok iparos között nem egy van, aki képességénél fogva méltó versenyei kelhet bármely nagyobb város iparosával. A verseny mindig tökéletesebb eredményeket szül. Nálunk meg is van a versenyre az erkölcsi erő, de egysékes ezzel szemben az anyagi hiányt vetik fel.

Igaz, de egy kis jóakarattal mégis utamódot lehetne találni annak bezobizytására, hogy a készített és kiállított cikkek kiállják a versenyt az idegenből hozzánk betolakodó iparcikkokkal. A tér, melyen ezt bezobizytatják, kínálkoztott már a multban, néhányan részt is vettek, dicserétek, kiüntetéset nyertek; de kínálkozik a jelenben is.

Legközelebb Pécs rendez nagyobb-szabásu kiállítást, melynek legnagyobb részét az ipari cikkek kiállítása képezendi.

A rendezendő iparkiállítást ajánljuk iparosaink figyelmébe. Mert bizonyára meg fogja látogatni a kiállítást Zalavármege közönségének nagy része is. és az ott járó földieiket kellemesen fogja érinteni, ha megyei termékkel is találkoznak és nyomaté-

kossá válik bennük az a tudat, hogy iparosaink joggal kérhetnek maguknak részt ott, ahol az ország elsőrendű ipartermékeit állítják ki közszemlére.

A díjak sokasága és értékes volta is megeredemli, hogy a mi iparosaink is versenyezzenek érte. Hisz nagyobb kiállításon is szerzett már becsületű néhány derek iparosunk; hisszük — hisz büszkeségükre, előnyükre szolgálhatna, — hogy e mérkőzésből ismét csak becsülettel kerülnek ki.

Itt van tehát az alkalom: mutassák meg iparosaink, hogy nemcsak tudnak dolgozni, de haladni és tanulni is kívánják!

Egyről-másról.

— Karcolatol. —

Alsólendva, március 2.

Néhány hét mulva bevonul Alsólendvára is az újonczók bizottság és aktuális les az az ismert nótá, hogy: „Októbernek első napján be kell masirozni.” Nem úgy jönek, mint régen, amikor zeneszóval, itallal, cifra káromkodásokkal verbuválták az „öreg legények” a „zöld-fülűket.” — hajh! — annak az ideje lejárt. Akkor meg elég volt az a kiválóság a katonákódshoz, hogy megbirta a legény feje a kucsutát, de ma már egyebet is megkívánnak: az erőt, amit pedig pápaszemmel is alig-alig találnak meg manapság a mi sátnya nemzetünkben a sorozó urak. — A kendő-lobogtatások is idejüket multák. Nem büszkek már rá a lányok, hogy katona lett a szerelmeseikből, ma bánat az, ami régen öröm... Négyszer öt évized kellett ahhoz, hogy ennyire megváltozzon a világ... Négyszer öt évized kellett ahhoz, hogy Magyarországon koteléi fogdossák katonának a legényeket.

Két napon át felelevenítettük a farsangi vig hangulatot az elmúlt héten, amikor izraelita polgártársaink fogadták a csörgő-sípikás Carnavált. Még egyszer felvonultak utcáinkon az exotikus jelmezesek s holt, holt, ott, de sok helyütt volt vig az élet csüörtökön és pnteken este. Akiknek rövid volt a 37 napig tartó hivatalos farsang, azok illendőképpen veték becsut a felhéménylőt legnapalót; még reggelt 7 órakor is lehetett látni utcáinkon virágos hangulatban nygkézlab dülöngelő embereket, amint a mindent elborító

lendvai sárral vitattú irtoztos csatát. — De most már igazán hivat a fejünkre!...

Magyarországon ezidőszent legdivatosabb dolgot a sajtót támadni, a sajtót becsmérelni. A sajtót, amely kulturális, igazán némes feladatot teljesít a rágalmak korában is. Pedig meglehetné, hogy leránta vissza a földre a becsmérlőket, akik a sajtó segedeimvel emelkedtek valamibe.

Hol itt, hol ott rágalmazták meg a sajtót. A refrain mindig ugyanaz: útni kelet a sajtót, bírós a sajtó, rovolvazera a sajtó. Nem mondom, hogy egyes zuglapon nem illik ez ékes impresszum. De ezek óvatossan elhárítják magukatól a rágalmakat s ennek a moskodásnak főbbnyire a sajtó összesege issza meg a levét. És mig ilyen zuglapon akadnak, addig nem vesznek ki a rágalmazók. Pedig éppen ideje volna, hogy kiirtsuk a sajtó-becsület rabló-lovagait, mint ahogy kiverte egyez Jézusa a szent dolgokat profanizáló küfurokat.

Milyen tomboló lelkesedéssel tüftük fel a tulipánt és milyen szögyenkezve gyürtük vissza a mellyénytü zsebébe! Ez jellemi legjobban a mi pillanatköz tartó felbuzdulásunkat. — Milyen fanatikus ábrázalt esküdttünk örök hűséget a hont iparnak és milyen galád módon csaptuk be saját magukat!? Ez meg a mi chüetelenségünket jellemzi legjobban.

Feltehetünk a kérdést: hova lett a tulipán, hova a lelkesedés, az igéret? De nem tesszük. Kivándorolt azzal a sok millió koronával, amelynyvel többet adunkn idegen árkúrt a tulipán virágo szezonjában, mint azelőtt. — De jó is, hogy a tulipánnak nem kellett ezt megérni!

Lassan-lassan megnépszul a lendvai „korzó”, előkeríteni a naitán-szagu tavaszi felöltök és találkára jönnek össze a szerelmek. A tavasz nemcsak az ibolyák nyilását, nyúgek fakadását hozza meg, de a szívek nyilását, a szívek ajkadását is. Hiszen arra való a március, hogy újra szílessegen minden, meg a szív is. A léány szív, meg a férfi szív. Ismerék lányokat, akik a tavaszba vetik minden reményüket és ismerék virágzó férfiakat, kik színién a tavaszról várják az ideál meghozását. És hányan fognak csalódni, de hányan! Hányank nem hozza meg a párját a tavasz sem, a nyár sem, — de hányank!?

A legutóbb Miskolcon előfordult katona vérenzés ismét aktuálisá tette azt a kérdést minek a katonának békés időben a fegyver?

Ilke volt a léány neve s ha megfestünk egy anygalképet és elkereszteljük az ő nevére: ráismerhetünk arra a bájós főre, akit a poéta meg-talált. Akit a poéta megszeretett. Akit a poéta más léányak hitt, mint a többiek...

— Nagyon sok szép versét olvastam... Maga nagy ember les... — mondta a lány a megismerkedés napján.

— Igen, sokat írtam, de kevés szépet, — felelte a poéta szerényen.

— Magára büszke lehet, akinek csak köze van az életéhez...

— Visszatütemben a sok dicserétek, melyekre nem szögláltam rá. Csak éppen hogy tücat-embert nem vagyok...

— És miket írnak az újságok magáról!? Mondja, mit érez olyankor, amikor azokat olvassa?!...

— Azt, amit mostan. Önmagamban meggyőződom az emberek elfogultságáról.

— Nem elfogultak az emberek. Legalább magával szemben nem! Nem lehet valakit ennyire félreismerni!

A férfi egy ideig hallgatott, aztán mintha unná a diskurzust, egykedvűen jegyezte meg: — De lehet!...

Aztán hossza csend következett. A férfi a léány arcát figyelt, azt a bájós baba-arcot, mely a tisztaság tükröként beragoyott a lelkébe. És minél tovább figyelt, annál jobban megerősödött önmagában az a gondolat, hogy ez, ez les az, akit te vársz és aki terעד vár...

A bucsuzásnál kissé hosszabb ideig felejtette

kezében a léány puha, fehér kacsóit, aztán... aztán — másnapig nem történt semmi.

— Este felkereste a megszokott férfi-kompaniát, akinek feltűnt a máskor álmadozó, sokszor réveteg nézése... Jö fu vig kedélye...

— Egy léányra találtam, aki nem olyan, mint a többi... Aki a lelkeknek a másik fele... — mondta.

Jött a másnap. A vadászólód futtatott bizalmas kis kerti lugásban taláta líkét. Éppen az ő költeményei között lapozott.

— Gondoltam, hogy eljön, — kezdte a lány. — Gondolhatta, — folytatta a férfi és mélyen nézett a két szép buzavirág-színi szembe.

Leülték egymás mellé a kis kerti padra. A léány félre tette a verses könyvet s egy Katica-bogárral kezdte játszódzni. A kis bogár nyilván meguntta az apró bszantásokat, szétnyitotta parányi szárnyait és szönik lékolt.

— Já, fogja meg a bogaramat! — könyörgött líike.

A poéta utáná kapott, a másik pillanában már ott vergődött a kis szökevény az újjai között.

— Ilke a bogáret nyult, úgy, hogy egészen közel lehetett érte kezével az író kezéhez.

— Azt, amikor közel ére az alabástrom puháságot, egyszerűen megragadja a parányi kacsókat s nem engedte el.

A bogár azallat éreplült. — Já, a bogaram!... — kiáltott a lány.

— A bogár nem kell, hadd menjen. De te kellesz, — sugta a férfi. — Te, akit nem hagyhatk éreplülni... Te, a lelken fele...

A léány megijedt, de nem vonta el a kezét. A férfi pedig folytatta ott, ahol hagyta:

— Téged kerestelek, téged kuttalalak... Te miattad töltöttem álmatlan éjeket, nyugtalan napokat... Téged szömjazott a lelken s tudtam, hogy meg kell téged találnom, másképp megőrülök... Most megvagy... Szeretek, imádkál... Szeretsz?...

A léány lehajította fejét s úgy mondta utána: — Szeretek!

— Bemed meglátaltam a lelkeket, a szíveimet... Eddig nem volt lelken, nem volt szíven, mert nem tudtam senkit szeretni, senkinek hiinni... Neked hiszek; neked... Te te, a lelkenek fele... Simogatta, szorította a léány apró kezét. Líike pedig odahajotta szöszke fejeskéjét a poéta vállára...

Igy mult el sok perc. Akony estébe ment át és a poéta bucsuzott...

... líike odakínálta neki kicsi ajkát...

— Este ismét felkereste a megszokott férfi-kompaniát. Szomorú volt, mint meg soha.

— Nem találtam meg az igazít mégsem. Csálódottam. Már többé nem is keresem. Úgyis hiába... Azt hittem, fel letem, akiert küzdenem kell és akiert gyönyör les küzdenem. Azt hittem, meglátaltam, akik büszke les és nem veti magát a lábaim elé... A csökját kínálta... Én a lelkét kértem, nem érett meg... A testét akarta odadni... Ez hát a nő, a teremtes koronája... Nem keresem többé... Beleunt a *fele lelken*... — mondta.

És nem kereste többé.

Amikor egy másik lap hasábján kiváncsiságot em írtában a kassai esetet kapcsolatosan: néhány hevesvéri katonatiszt lovagi uszura terete a dolgot s valószínűleg le is kaszálnak, ha egy véletlen eset más színt nem kölcsönöz az egész komédiának. — Akkor azzal egyeztetek megnyugtati, hogy a fegyver adja a tekintélyt a katonának és a fegyver jelzi, hogy tulajdonképp katona a katon. Hm, hm! Hiszen a szabó-íparos sem akasztja az oldalára az ollóját, a szuszter a díkcsét, a mézeskalács a tálkavetőt! — és megsem tésztek össze őket a Dalai Lámalal!

HIREK.

— **Eljegyzés.** Nestrovics Mariska kassaszonyi Alsólendvát eljegyezte Horváth Ferenc m. kir. csendőr-örsvető. Gratulálunk!

— **Március 15.** Alsólendva hazafias közönsége a tradíciókhoz méltóan fogja megünnelni az ideán március Idusát. A tanítészeten kívül — mint értesülünk — a Polgári Olvasókör, az Iparos Olvasókör és az újonnan alakult Ifjúsági Egyesület tart programmal és bankettel ünnepélyt. A programokat idejében közzé fogjuk.

— **Halalozás.** Özv. Vognitsin Károlyné szül. Offenwagner Anna február hó 25-én este 10 órakor, életének 74. évében elhunyt Alsólendván. Február hó 27-én délután 3 órakor temetik nagy részvét mellet.

— **Új jegyzők.** Resznéki körjegyzővé Kulcsár Miklós szentgyörgyvölgyi jegyző, bratonci jegyzővé Feisz László muraszendrőhelyi segédjegyző, zorkoházai jegyzővé pedig Kovács János turnichasi segédjegyző választottak meg.

— **Sorozás.** Mint értesülünk, az alsólendvai járás területén március hó 16., 18., 19., 20., 21., 22., 23. és 26-án tartják meg az ideai főszórasokat.

— **Az alsólendvai önk. töltőzt-egylet választásnyája** az egyet és egy rendes közgyűlést március hó 8-án délután fél óra körül tette ki a városháza tanácstermébe. Tárgyszorzata a következők lesz: 1. Az 1906. évi zárszámadás előterjesztése és a számvizsgáló bizottság jelentése. 2. Parancsnoki jelentés az 1906. évről. 3. Jutalomdíjak kiosztása. 4. A parancsnokság részéről indítványok (adományokért köszönetnyilvánítás, a várososh megkeresés viz-függyben, fecskeudvar vonatkozó intézkedés). 5. Az 1907. évi költségvetés megállapítása. 6. A választásnyamban megüresedett két helynek a működő tagok sorából való betöltése. 7. Esztelg indítványok. — Az 1906. évi zárszámadásokat Wortman Ármán egyelői pénzárnok urnál lehet betekíteni.

— **Országos vásár.** Alsólendván a legközelebbi országos vásár csütörtökön, folyó hó 7-én lesz.

— **Iparostanoncaik munkakiállítása.** Az alsólendvai iparostanonca-iskola felügyelő bizottsága, mint értesülünk, legutóbbi értekezletén elhatározta, hogy iparostanoncaik munkából a június hó folyamán kiállítást rendez. — Az eszmét csak helyeselni tudjuk, mert róla a feltevéseink, hogy ene nem esemes versenybe, csak haszna lehet a kiállító tanoncoknak, kiket a kiállítás alkalmával szerzett elismerés és dícséret bizonyára serkenteni fog a további igyekvése.

A „magyar” pezsgő. A csáknói, ugynevezett „Múrákői” pezsgőgőzről úgy tudtuk idáig, hogy testes és alkalistól magyar. Ugy látszik azonban, hogy esaditott. A hazafiságra való hivatkozás valószínűleg itt eszupán üzleti reklamban bizonyul, amennyiben úgy értesülünk, hogy ene gőz újabbban ilyen felírásu palackokban szállítja készítményét: „Animo Medjimurska, tvornica sampanja Strahia iz drug Cakovce.” — Hát ez csakugyan érthetetlen magyarság. És gőz-szos is, végtelenül gyaszos!

— **Az új egyület.** A városunkban legutóbb alakult egyesület, melyet az alapítók „Ifjúsági Egyesület”-re kereszteltek, mint értesülünk, vasárnap már meg is kezdte működését. Mondhatók, hogy titokban kezdte meg a működését, reklam nélkül, úgy hogy nagyon sokan még hírt sem hallották az egyesülettel. Vannak, akik hézagpótlóknak tartják városunkban az ifjúsági együletet, de nagyobb azok száma, kik nem bíznak az egy-

let fennállásában. Mindenesetre furcsának találjuk, hogy az egyesület előkészítő-bizottsága a megalakuláskor azzal utasította vissza egy itteni uriember közreműködését, hogy „legnagyobb sajnálatára csak fiatal-emberek munkálkodhatnak az egylet beéletében.” Lendván, ahol nagyon kevés a fiatalsg, eszupán az ifjakból egyesületet fenntartani bájosan lehet, de megérthetünk, hogy tevénytük is ami nem sikerült Péternek, sikerülheti fog Pálnak. De e nyilatkozat, megvalljuk, nem a legkedvezőbb véleményre bírta azokat, kik érdeklődéssel, sőt rokonszenvvel kísérték a létesítési eszméjét. Eme rokonszáltsáuk ki is fejezték most iparosaink és kereskedőink (nem a segédék!), amikor az egyesület — egy utóbbi határozat értelmében — belépésre hívta fel őket, azzal, hogy elzárkóztak a belépés elől. Egyébként mint értesülünk, a vezetéség az alapszabályokat már fel is terjesztette a belégyiműrtiumhoz s lépéseket tett azzírt, hogy az évekkel ezelőtti itt Alsólendván — részvétlenség miatt — felszólított hasonló irányú egyesület megmaradt vagyona a sajtóháza menjen át. Hogy ez utóbbi sikerül-e, az más kérdés.

— **Purim.** Csütörtökön és pénteken tartottk izraelita polgártársaink a szokásos Purim-ünnepet. Régi szokás szerint, izraeliti családjaik majd mindegyike rendezett vív esztélyt ez alkalommal s nem egy helyen a hajnali, sőt reggeli órákba is belenyúltott a kedélyes mulatozás. Este farsangi mézt öltött a fiatalsg s úgy járta végig az ismerősöket. Ezzel azant el is bucsuztunk úgy hosszú esztendőre a farsangtól.

— **A csudamalac.** Mégis csak az állat könyörrel meg az emberen, mikor egy-egy hektoliter-szám tejele ténen vagy belépőjű mellett mutogatható tudósító jelenik meg egyik-másik szégyen gazda birtokában. — A csudamalac, amelyről most szó esik, a közeli Lenti és Csömödér közötti pályáról tulajdonát képezte s egyik múlt napon látta meg az lsten szep világot. Még pedig nem közönségesen. Négy félét, nyolc lábbal és két farkkal jött. A pályáról ujjongva, ünneplésen fordult el a kőle malacnak meg ez a fogadtatás sem lehetett tetszésére, mert rövid időt után elköltözött oda, ahol nem bújulnak meg — valószínűleg — annyira az ilyen csudaszagot.

— **Az alsólendvai Irg. jótékony negyelet** táviratlapokat hozott forgalomba, melyeknek mindegyike 50 fillért jövedelmre a negyelet javára. E táviratlapok tetszés szerint kiolttve, egy 10 filléres helyegyel elutára a kellő időben posta után küldetnek e, s lakodalmak, üdvözlések stb. alkalmaival ugyanolyan szolgálat tesznek, mint a magy. kir. postahatalnal által közvetített táviratok. E táviratlapokat bárki 50 fillért kaphatja Kormos Ármán negyeleti pénztárosnál és Brünner Béla negyeletnél. Múltán e lapok felhasználásával a humanus egyesület jövedelme a közönség megterhelése nélkül gyarapodik, e helyütt is felhívjuk azokra a n. é. közönség figyelmét.

— **Színészet.** Szilágyi Dező színtársulata jelenleg Székshelyen játszik s a jövő hétkeddjén kezdni meg Zalaegerszegben a hatethes színházi idényt. Zalaegerszegről, mint értesülünk, április hó közepe táján jönnek le hozzánk. A társulat, a névsorból ítélve, egészen újra van szervezve. Több új alakot hoz magával Szilágyi, de több ismerősre is fogunk találni. — A székshelyi lapok a dícséret hangján szólnak a társulatról, eszerint remélhetőleg kellemesen fogunk szórakozni az alatt az idő alatt, míg Szilágyiékot Alsólendván ádvözölhetjük.

— **Megszokott rabok.** Megyénk, valamint a szomszomszós vármegyék összes csendőrségéhez (hogy az alsólendvaihoz is) megkeresés érte, itt a minap Nagykanizsáról, amely három fegyves székését hozza a hatóságok tudomására. A fegyverek, névleg Bakos József, Gibic János és Kakas András — a jelentés szerint — a nagykanizsai fegyházban lített rabgusoktól Vasárnap este celájjal ablakrácsát a feszítő-vasnak használt ruhafogással kitörték és az így nyert szék részen keresztül préselvény magukat, kiugrottak a fogház hátsó udvarára. Onnan a lelétes segítségével felmásztak a sima köfalra s innen az utcára jutottak. Este 8 órakor az épület körül körült jávező őr vette észre a kifélesztett vasrácsot. Azonnal fellérmázta az egész fogházat, amire az őrk, a

rendőrősgőt és csendőrségőt támogatva elszélelték a szőlőruza minden irányába, de nem tudtak a szökevények nyomára akadni.

Szerdán délután megjelent a nagykanizsai ügyészség fogházában egy strídói csendőr — magával vezetve a szökevényeket egyéket, Gibic János sztridóit elvitte a szőlős atán — valószínűsá szerint — elvált a társától s ő maga a Mura-szárbe igyekezett. Strídóé el is jutott bántatlanul, de ott a csendőrök elcsépték. A másik két szökevénynek mindeztideig nem sikerült nyomára akadni.

— **Multató színház** volt szerdán este a Korona-szálló nagytérben. Volt ének, mozgó-fénykép, szerepint-tánc és búvész. A rejtelmes elűntéseket egyenes végezte Ladomérsky tanár, ki legjobb tagja a társulatnak. Nagyon tetszett közönségünknek Ága kassaszonyi szerepint-táncos és Pierre tanár énekszáma. — A közönség érdeklődése nagyon lanyha volt az előadás iránt.

— **A pénez-tárcá.** Raj József hosszafutási gázda-emlékét a Pénez-tárcá Alsólendvára, hogy egy görbe napot, jobban mondva görbe esztét csináljon magának. Nem kevesebb, mint öt-zszi korona nyomta a zsebéjét s ezzel elballagott a vasuti vendéglőbe. Boron kezdte a mulatozást s amikor ebbe beleunt, elment a Korona vendéglőbe — pezsgőzni. Éjfél táján hazafelé indult, de utközben még benézett Ferency József fútcái vendéglőjébe. Itt nem szolgálták ki a részeg ember, mire elballagott Raj hazafelé. Egyszerre a pénzét kezdte keresni, de nem kis megletetésére nem volt sehol. A tárcya, melyben a pénz volt, eltűnt. Raj József tehát mit tehetett? Pénz busan beállított a helybeli csendőrséghez és ott elpanaszolta baját. A csendőrség most nyomon, hogy hát hova a titoktett Raj József pénez-tárcája?

— **Meglopott halott.** Megirtuk lapunk legutóbbi számban, hogy a közeli Szentgyörgyvölgyben elhunyt Császár Józsefnét, meg ő halva fektűt, február hó 18-án ismeretlen tettesek kifosztották. Elvitték az összes készpénzt, értékpapírokat és kötelevényeket. — A széles körben megindult nyomozás során a helybeli csendőrség kiderítette, hogy a lopást a megboldogultnak fia, Császár János és enneke neje, Cséke Katalin követte el, hogy ezzel megrovídjútsék az elhalt léleket. Ellenük a bünyvői eljárás folyamatba tetettet.

— **Az eladott házastárs.** Lehet, hogy igaz, de nem valószínű az egész történet. A „Zala” naplaj írja, hogy Bakán egy negyvenöt esztendőszűsmezt eladott a felesége, a majster 20 esztendőig békes egyetértésben élt. A majster ugyanezt szemelt vetett a házasságyára, akivel hamarosan meg is értette eszméjét. Azért erre vette a bűnös viszonyt — azért szörnyharaggal a szerelmesre. A perpatvarnak lett a vége, hogy a szécsné kiégezett a házasságonnyal 1200 koronában. Eladta az urát, azután otthagyta családának színhelyét és férje elne váloper indított.

— **Új járás megyénkben.** Zalavármegye közönségének régi óhaja, hogy a topolcái járás kéttéváltságával Balatonfüred székhelyűvel új közigazgatási járás létesíttessék. Zalavármegye törvényhatósági bizottsága legutóbbi közgyűlésen újól elhatározta a balatonfüredi járás szervezését. Illetékes helyről jól kijelentés alapján most azonban már majdnem biztosra vehető, hogy a miniszter nem fog elzárkózni a régi óhaj megvalósítása elől s a balatonfüredi főlzolgabíró állás az év végén — az általános tisztújítás alkalmával — valószínűleg már betöltethető is lesz.

— **Amikor a leány az anyja védelmére kel.** Hosszafutali tudósítóknek, hogy egy ottani földművelés-ember a jelenben összeperlekedett a feleségével. A perlekedést csakhamar a tettségesség terére vitte a férj s hatalmasan megverte a szégyény asszonyt. A lánya az anyja segítségére sietett, de vesztésre, mert a földműlt ember felkapta a kezégyében levő könykhacsát s azzal a leányt fél sújtotta. A kés a leány szemét érte, mely nyomban kifolyt.

Szerkesztői üzenetek.

Tudósítóinkat kérjük, hogy a felfolyó március 15-iki ünnepkörök letelehő megáll bűvölet tudósítást küldjenek. **Tátrai.** Nagyon szépen van megírva, de mi — egyes politikai kérdésekre — nem a közönség előtt, ha mellesleg méltoztat ezeket a részleteket, illetőleg tátrai, szivesen közzéjük. A kezzír rendelkezésére áll.

Kanizsai tárcáról. A tárcya régi, kopott, az újság-olvasó közönségnek már nem érdekes, de az őrszolgálatot. A stílusát pedig olyan rossz, hogy csak a papírkosr segíthet rajta. Jobbat kérünk!

Nyilttér.

(Fenti cím alatt közzétételt nem vállal felelősséget a Szerk.)

Nyilatkozat.

Miután mindaz, a mit fiam f. év január hóban egy levelben írt Varga Sándor úrról — ki itt postamester — téves felfogáson alapult, ez uton kérek nevezett úrtól bocsánatot.

Hoffmann Samu.

Ajánlható cégek

Alsólendván.

(Elgázitotink ingyenes hirdetés-rovata.)

- WORTMAN BENŐ rőfös és divatkereskedő.
- FARAGÓ ISTVÁN fodrász.
- HORVATH LAJOS fodrász.
- BÁDER HERMAN cipész.
- SCHWARZ KÁROLY bőrkereskedő.
- TÖRÖK SÁNDOR cipész és bőrkereskedő.
- KRAJCSIGS ISTVÁN vendéglős.
- ÁG ISTVÁN vendéglős, Hosszúfalu.
- MAYER ÖDÖN órák és eszkerész. Nagy rakta
china-ezüst árúkbán.
- WALTERSDÖRFER HENRIK meszáros és
berkooi-tulajdonos.
- POLLAK LAZÁR nagykereskedő.
- HEGEDICS ISTVÁN eszmadia.
- FERENCZY JÓZSEF vendéglős.
- NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.
- BLAU SÁNDOR vasuti vendéglős.
- REVEZS SAMU központi kávé.
- Özv. TUSKE FERENCZNE vendéglős.
- MANDELBAUM MOR rőfös és divatári kereskedő.
- ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, csemepé-, liszt-
völöcsény-magvak, agyszintén norinbergi- üveg- és
porcellán-kereskedő — Deszka-, épületfa- és
szeszraktár.
- REICHENFELD SÁNDOR berkooi-tulajdonos.
- Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT keres-
kedésben kaphatók.
- WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó.
- TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, méz- és
ement-raktára és cementáriu készítése.
- BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.
- GAZDÁG FERENCZ vendéglője a „Csipkéshez”
Hosszúfaluban.
- SCHWARZ ARNOLD téglagyáros.

Árlejtési hirdetmény.

Az alsólendvai izr. hitközség a tervbe vett régi iskolának paplakká való átalakítása és ahhoz 2 tanterem építésének munkálatait biztosítani kívánja, mely célból

folyó évi március hó 17-én délelőtt 10 órakor

a régi iskolateremben nyilvános szóbeli árlejtést fog tartani.

A terv és költségvetés Schwarc Arnold téglagyáros alsólendvai lakosnál megtekinthető.

Az előírányzott összeg 9000 korona. Kelt Alsólendván, 1907 február 17-én.

Az izr. hitközség elöljárósága.

Fr. Kaiser-féle
Bregenz vorarlbergi köhögés elleni cukorkák.

kaphatók alulírott gyógyszerárban. Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelmebe nem veszi, vétekez saját egészsége ellen. — Kaiser-féle „Mell-Caramella“ cukorkák lenyövel, orvosilag kipróbált és ajánlott szer a köhögés, hurut és gége-rekedtség ellen. 4512 drb köszönőbizonyítványokkal igazolja ezen szer hathatóságát ezen kifünő gyógyhatású cukorkáknak csomagja **20 fillér.**

Kapható: Füss F. Nándor gyógyszer-tárában Alsólendván.

Képes levelező-lapok

a legnagyobb választékban kaphatók

Balkányi Ernő könyv- és papirkereskedésében.

TULIPAN levélpapírok kaphatók: **BALKÁNYI ERNŐ** papirkereskedésében Alsólendván.

MAKULATURA-PAPIR

métermázsánként 20 koronáért kapható

BALKÁNYI ERNŐ könyvkereskedésében Alsólendván.

A legelőkelőbb orvostanárók által ajánlott és a kiállításokon aranyérmekkel és díszoklevelekkel kitüntetett

Esterházy cognac

mely a közönség kedvenc itala mindenütt kapható.

Központi iroda:
Gróf Esterházy Géza-féle cognagyár
Budapest, V., Nador-utca 16.

Hirdetések felvételnek a kiadóhivatalban.

Az „alsólendvai önk. tüzoltó-egylet“ 1906. évi zárszámadása.

	Korona	fill.		Korona	fill.
B E V É T E L			K I A D Á S		
1905. évi pénztári maradvány	1107	01	Szolgá fizetés	100	—
Pártoló tagsági díjakból	510	—	Fecskendő szállítási fuvarbérék	12	—
Az „Alsólendvai Takarékpénztár” adománya	120	—	Nyomatványokra	54	10
A „Triesti átt. bizt. társ.” segélye	20	—	Fecskendő-fiszfitásért	5	—
Felzárólések visszatérítése	10	12	Boltú számlák	7	22
Befüti kamat	40	22	Tüzoltó szövetségnek biztosítás	8	25
			Kölcsön törlesztésére	346	30
			1906-ban érkezett szerkeért	429	39
			Szerelvények vasuti szállítása	15	03
			Szerzár ablakok beüvegezése	4	20
			Terem rendben tartásért	5	—
			Az „orsz. tüzoltó szövetség”-nek tag b.	6	95
			A „Zalavár-m-ti tüzoltó szövetség”-nek tagsági díj	12	10
			Szjagyártó munkáért	22	60
			Összesen	1028	04
			Egyenleg, mint pénztári maradvány	779	31
	1807	35		1807	35

VAGYON.

	Kor.	fill.
Készpénzben és betétekben	779	31
Tagsági díj hátralék:		
Az 1901. évről	84.—	Kor.
„ 1904. „	92.—	„
„ 1905. „	38.—	„
„ 1906. „	52.—	„
Leltári tárgyak értéke	7194	92
Összesen	8240	23

Alsólendva, 1906. december 31-én.

Wortmann Ármin
egyleti pénztáros.

A számadást a vonatkozó okmányok alapján megvizsgáltuk és azt minden tételőben helyesnek találtuk.

A SZÁMVIZSGÁLÓ BIZOTTSÁG:

Kormos Ármin sk.   Kiss Dénes sk.   Marton Kálmán sk.